

עצובה אך עצודה עמדה שולמית אלוני על קבר בעלה, ב'ן ג'יסה ובנה

טבם ההלווייה רמה להלווייה צב"אית. אולי מפאת ריבוי לובשי-המדים. אולי משום שהמת נטמן בארון, בניגוד למקובל אצל היהודים. ניתן היה לצפות שטכס-הקבורה של ראובן אלוני בבית-הקברות של כפר-שמריהו יהיה על טהרת החילוניות. ראובן אלוני היה איש חילוני, ואשתו, חברת-הכנסת שולמית אלוני, היא לוחדת עיקבית בכפייה הדתית. אבל כפר על היה הטכס מין תערוכת בלתי-דיגיטל של חילוניות ורת, מסורתיות וכפ"ר בה מסורת.

אריאל שרון חבש כיפה שחורה. אחיו של ראובן, רם רון, מנהל חברת-הפחם ולשעבר מפקד הגרנד"ע, חבש גם הוא כיפה שחורה, והוא אמר קדיש. הרמטכ"ל-לשעבר צבי ("צדה") צור חבש כיפה סרוגה. שלושת הבנים של הווג — רור, נימרוד ואהוד — היו גלוייראש ולא אמרו קדיש. גם אפר"ים ריינר ומאיר עמית היו גלוייראש. מפקד חיל-הים, אברהם בן-ששון, חבש את כובעי-המיצחיה של החיל. לובה אליאב חבש כיפה שחורה. יוסי שריד היה גלוייראש, אך חברר-לסיעה-לשע"בר, מרדכי ("מורלה") בראון, חבש כיפה סרוגה. שלמה הילל חבש כיפה שחורה, וכמוהו ייגאל הורניץ. רוד קראוס חבש את כובעי-המיצחיה של המיטרה, אך אהרון הראל, יו"ר רשות-השדירות, היה גלוייראש. הילל קוק, חילוני שב-חילוני, חבש כובעי-מיצחיה שחור.

הטכס התחיל בקריאת פרקיית-ה"לים, ואחרי-כן נישא הארון לחלקת-הקבר. לא היתה קריעה. אריד שפירא, מנ"כ"ל רשות-שמורות-הטבע, הספיד. שור למית אלוני, שניסתה באחרונה להיג"מל מעישון, נראתה משוחחית עם חברים כשכידה סיגריה. היא הצליחה לשמור על קור-רוח.

פגישה

ב"כסית"

ה יחסים בין ראובן ("רובקה") ושור למית ("שולה") היו סיפור מרתק בפני עצמו.

אלוני נולד בפולין בשם רולניצקי. כשהיה בן 6 עלה עם הוריו ארצה. זה היה ב-1924. תחילה התגוררה המישה"ח בהיפ, והאב עבד במחלקת-התברואה העירונית של תל-אביב. אחרי-כן עברה המישה"ח לשכונת-בנורוכוב.

ראובן נשלח ללמוד בבית-הספר היי-קלאסי בבני-שמון, כמה שנים לפני שימי"עון פרס, הצעיר ממנו כחמש שנים. שם למדה גם שולמית ארלר. אבל הוא הכיר אותה רק כעבור שנים, כשהפכה כסית רווקה, והיא היתה לאשתו השנייה. עד סוף ימיו כיהן ראובן אלוני כ"ג-

רובקה ושולה

שיא" של ותיקי-כסית. בפסח עוד השתתף במסיבת-סדר-שני בקפה, יחד עם אשתו. אז נראה חולה מאוד. בתנוכה באה שולמית אלוני לכדה להדליק נר-הננוכה במסיבת-כסית. ראובן כבר לא היה מסוגל לכוו.

יחד עם בני המחזור בבני-שמון הקים ראובן את קבוצת-הרועים, שעברה להתישב בשייח-אברק, בסמוך לשומר האגרות אלכסנדר ויידי. ראובן היה לחיניכו. ב-1938 הוקם הקיבוץ אלונים, ומכאן גם שם-המישה"ח החדש של אלוני. הוא היה מוכתר היישוב ומפקד-המקום מטעם ההגנה. כשהיה בן 20 כבר היה דמות חשובה בעמקי-ירעאל.

במילחמת-העצמאות השתתף כמ"גד. אחרי סיומה נקרא עלי-ידי שריד-חקלאות הראשון, אהרון ציולינג, איש אחרות-העבודה במפ"ם, לעבוד עימו. הוא ניהל את מיבצע ריכוז אדמות-הבור, כדי להכשירן לגידול תבואה. בתחילת שנות ה-50 הקים עם יוסף וייץ את מינהל מקרקעי-ישראל, ומונה לתפקיד מישה"ח-המנהל בו.

תפקידו אז היה שנוי-במחלוקת. היו אלה הימים שבהם שקרה המדינה, בהנ-



ראובן ושולמית אלוני: זוג שהחזיק מעמד למרות שבמהלך עשרות השנים השתנה מעמדם של השניים



גלגל הפוך

כ שנשא ראובן את שולמית ארלר, היא היתה צעירה בלתי-ידועה, בעוד שהוא היה פקיד בכיר, אדם בעל שם ומעמד בקרב בני-דורו, דור מקימי-המדינה.

בעשרות השנים שעברו מאז, התה-

גנת דויד בן-גוריון, להפקיד את מר"בית האדמות הערביות בישראל, תוך שימוש בחצי תריסר חוקים שונים. נוצי"רו מושגים מעוותים כמו "נפקדים נוכ"חיים" — אנשים שנחשבו מבחינה חוקית כ"נפקדים", ואדמתם הופקעה משום-כך, למרות שמעולם לא עזבו את גבולות המדינה.

אלוני לא השלים עם הביקורת שנמ"תחה עליו ועל המינהל מצד החוגים שהתנגדו לנישול הערבים. הוא קרא לאנשים לשיחות, הסכיר להם שבעצם הוא מיטיב עם הערבים, מכיוון שהוא מרכז את אדמותיהם ומקצה להם מישי"בצות חקלאיות מרוכזות. אולם הערבים בישראל זוכרים עד היום את התקופה הזאת כתקופתם השחורה.